

pracovní energie, fysická pracovní síla vyšetřeného zraněním doznala újmy a po případě zůstává seslabenou. Že však znalci v souzeném případě výrazu »újmy na výdělku« nerozuměli jinak, než jako újmě na pracovní síle pokud se týče jako újmě na výdělečné schopnosti, vysvětá z toho, že používají střídavě obou pojmů. Proto také nebyla snad, jak míní žalovaná strana míra újmy na výdělku (po rozumu »ušlého výdělku«) již na základě posudku znalců tak nezměnitelně zjištěna, že by již nepodléhala soudcovskému přezkumu; dlužno také v otázce, zda stupeň zmenšení pracovní síly sám o sobě jest mírou pro újmu na výdělku, souhlasiti s odvolacím soudem, který na otázku tu odpověděl záporně. Neboť újma na výdělku nepřibývá nebo neubývá stejně tak jako pracovní schopnost, pokud se týče způsobilost k povolání. Znamenalo by to nedbati známých skutečností, kdyby se popíralo, že invalidnímu pracovníku při dostatečné nabídce nezmenšené pracovní síly naskytuje se jen těžko příležitost ku práci vůbec. Je-li tedy, jak odvolací soud předpokládá jako soudu známé, toho času a na dlouhou dobu na pracovním trhu přebytek plnocenných pracovních sil, zmenšuje se přirozeně možnost naléztí práci tím více pro člověka, byť i jen částečně práce schopného a je slušno a spravedливо, bylo-li u žalobce přihlédnuto k této nesnázi práci si opatřiti potud, že při pracovní síle jen 30%ní byla předpokládána plná neschopnost k práci a při 60%ní schopnosti k práci míra újmy na výdělku byla přiměřeně zvýšena. Dovolací soud pokládá 20%ní zvýšení odvolacím soudem určené za přiměřené, avšak i za postačitelné, poněvadž není důvodu pro předpoklad, že žalobce neměl vůbec možnosti najíti práci a že tedy i při 40%ní nezpůsobilosti k práci musil by býti pokládán za úplně nezpůsobilého k výdělku, poněvadž žalobce toto své tvrzení opřel jen o domněnky, nikoliv ale o prokázané skutečnosti.

Čís. 7864.

Náhradou škody (§ 1329 obč. zák.) není povinen, kdo nenavrhl zatčení poškozeného, třebaže tím, že se obrátil o pomoc na policii, zavedl podnět k jejímu úřednímu řízení, jež vedlo k zatčení poškozeného a k zavedení úředního řízení proti němu.

(Rozh. ze dne 10. března 1928, Rv I 1096/27.)

Proti žalobě, jíž domáhala se žalobkyně na žalovaných zaplacení 5.000 Kč, jež jim byla zapůjčila, uplatnili žalovaní započtením vzájemnou pohledávku z náhrady škody, ježto prý prvžalovaný byl k udání žalobkyně zatčen a držen ve vazbě. Procesní soud prvního st. l. i c. uznal podle žaloby a neuznal po právu pohledávku namítanou započtením. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Soud odvolací sdílí právní názor prvního soudu, že mezi škodou žalovaným namítanou a mezi činem žalobkyně, pro který byla trestně odsouzena, není příčinné souvislosti, takže nelze důvodně tvrditi, že ža-

lobkyně zatčení žalovaného nenavrhovala a na zatčení to nemohla mít rozhodujícího vlivu, třebaže tím, že obrátila se na policejní komisařství o pomoc, zavedla podnět k úřednímu řízení policejního komisařství, jež vedlo k pozdějšímu zatčení žalovaného a k zavedení trestního řízení proti němu. O zatčení nerozhoduje strana, trestní oznámení učinivší, nýbrž příslušný úřad bezpečnostní, pokud se týče státní zastupitelství a soud. Opatření to děje se z úřední moci, je to úkon na vůli toho, kdo učinil trestní oznámení, zcela nezávislý a týž nemůže také býti činěn za to zodpovědným. Poukazují-li odvolatelé k tomu, že zatčení žalovaného stalo se na základě neúplných údajů žalující strany, která jsoucnost zastavniho práva zamlčela, měl žalovaný možnost, tuto okolnost zdůraznit na policejním komisařství, neboť, jak první soudce bezvadně zjistil, byly obě strany nejprve na policejní komisařství obeslány a tu uzavřely smír a teprve pak, když žalovaný svému závazku nedostál, dal policejní komisař žalovaného, jenž sám mu doznal, že zamýšlí domek prodati, zatknouti a učinil trestní oznámení. Z tohoto zjištění je patrné, že k zatčení žalovaného došlo ze samostatného rozhodnutí policejního komisaře po provedeném šetření. Nemůže proto za škodu tím žalovanému vzešlou býti činěna zodpovědnou žalobkyně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání poukávav k důvodům odvolacího soudu.

Čís. 7865.

Na státu nelze se domáhati náhrady škody z poražení dobytčete, vyzval-li státní policejní strážník (na Slovensku) pohodného, podléhajícího městskému úřadu, by dobytče odstranil.

(Rozh. ze dne 10. března 1928, Rv I 1462/27.)

Žalobce domáhal se na československém státu náhrady škody 1.500 Kč, ježto policejní strážník, jenž podléhal policejnímu ředitelství v Košicích, dal pohodnému v Košicích rozkaz, by žalobcovu krávu, která si dne 2. října 1925 zlomila nohu na pastvě v obvodu města Košic, odvedl na pohodnici, ač byla vnitřně úplně zdravá a maso z ní požitelné. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: První soud zjistil, že pohodný byl dne 3. října 1925 telefonicky vyzván policií (policejním strážníkem), by přišel s vozem odvést krávu, kterou již den před tím strážník viděl ležeti na pastvě se zlomenou nohou, že strážník na místě sdělil pohodnému, že žalobce byl již vícekrát vyzván, by krávu odstranil, že však přes to tak neučinil, že mu byla dána lhůta, že hlídka počká do tří hodin odpoledne téhož dne 3. října 1925 a pak že dá krávu odvézt do pohodnice, že pohodný krávu zabil a odvezl do pohodnice. Není pochybnosti o tom, že povinností státní policie a jejích výkonných orgánů jest, by se starala o veřejný pořádek. Viděl-li policejní strážník ležeti po delší dobu zraněnou krávu na veřejném místě v obvodu města, bylo jeho po-